

solidarnost je naša snaga

Ničiji, na ničijoj zemlji!

Solidarna poseta ratnim izbeglicama na graničnom prelazu Kelebija

21. i 22. jul 2016.

Dana 21. i 22. jula 2016. godine posetile/i smo izbeglice na graničnom prelazu Kelebija. Izbeglice se nalaze u improvizovanom kampu koji se nalazi na „ničijoj zemlji“ između Srbije i Mađarske, odmah uz granični prelaz Kelebija. U šatorima boravi oko 250 izbeglica. Sve izbeglice su iz Sirije, uz manji broj izbeglica iz Iraka. Oni koji su iz Sirije, većinom su Kurdi sa severo-istoka Sirije. Veliki je broj žena i dece, između ostalih i jedna devojčica, starosti 3 meseca, rođena u Idomeniju (Grčka).

Čekajući Evropu – u prašini

Do samog improvizovanog kampa nije moguće doći, jer se nalazi u zoni u kojoj je zabranjeno kretanje, ali smo saznali da se noću može otići. Volonteri iz organizacije I am Human se nalaze na oko 300 metara od kampa, na jednoj poljani, gde imaju jednu kamp-kućicu. Izbeglice ovde mogu napuniti svoje telefone, a takođe imaju i besplatni wi-fi. Na ovo mesto stalno dolaze izbeglice iz kampa, a predveče skoro svi iz kampa se presele tu. Od volontera iz I am Human smo saznali da samo UN-HCR i IOM imaju pristup kampu. Caritas obezbeđuje određenu količinu obroka. Takođe lokalni volonteri iz Subotice svako veče dovoze kombi sa voćem i povrćem koje se deli izbeglicama.

Najminimalnije potrebe ovih ljudi za hranom i vodom su zadovoljene. Sve ostalo nedostaje. Toaleta i tuševa nema. Da bi se istuširali putuju autobusom do Centra za izbeglice u Subotici. Karta do tamo je 80 dinara u jednom pravcu. Naročito nedostaje odeća i za muškarce i za žene, a pogotovo za decu. Kada smo pitali izbeglice šta im je najpotrebnije, svako je imao neku želju, ranac, torbu, pantalone, bermude, suknju, deca su tražila loptu, igračke...

Za ove ljude ne postoji lekarski nadzor. Videle/i smo decu kojoj je neophodna lekarski pregled.

Za ova dva dana, tri puta smo obišle/i izbeglice. Vreme sa njima smo provele/i u razgovorima uz cigaretu, igri sa decom... bilo je i smeha i suza...

Tu je i jedan muškarac, Palestinac iz Sirije koji putuje u Nemačku gde su mu već žena i dvoje dece. Rekao je da broji dane do susreta sa porodicom. Putuje već mesecima. Kada smo mu rekli da je naša aktivistkinja bila u Siriji zasijale su mu oči i onda smo gledali te fotografije

solidarnost je naša snaga

koje je ona imala sa sobom... Govorio nam je kako se koja ulica zove u Damasku, pričao o Palmiri koje više nema, o uništenom Alepu...

Pravni poredak u izbegličkoj zajednici

Sve izbeglice koje se nalaze u ovom improvizovanom kampu su popisane i rečeno im je da moraju tu provesti mesec dana, a zatim će biti pušteni da pređu u Mađarsku, gde će biti smešteni u centar za azilante, i moraju provesti još mesec dana, „da ih provere“, pre nastavka puta. Dnevno se propušta 10 - 15 izbeglica. Nekim danima priliv izbeglica je manji, a nekima veći, ali u zbiru, više izbeglica dolazi, nego što odlazi. Kako smo sa njima dugo razgovarali, svako od njih je znao za koliko dana prelazi u Mađarsku. Na naše pitanje, kako to znaju, rekli su nam da oni sami prave te spiskove za odlazak. Utisak nam je bio da među njima važe nepisani zakoni kojih se striktno pridržavaju i da u uslovima nedostojnim za ljudska bića vlada red koji su uspostavili da bi im samima bilo lakše.

Da li samo izbeglice sa Bliskog istoka veruju u Evropu?

Iako su uslovi u improvizovanom kampu nepodnošljivi, a izbeglice u takvim uslovima moraju boraviti duže vreme, izbeglice su dobre volje i visokog morala, jer se nadaju da će uspeti da pređu u Mađarsku i dalje za zemlje koje su im cilj, a to je uglavnom Nemačka.

Ta Evropa je podigla žicu. Koliko će ih primiti i na koji vremenski period? Hoće li teroristički napadi izazvati gnev te iste Evrope koja će podići umesto žice – bedeme!?

Oni veruju da će proći i doći do cilja. Valjda im to što veruju, da će stići do cilja, daje snagu da izdrže, neizdrživo... I put trošnim barkama krijumčara, malo plaćen rad u Turskoj, torturu bugarske policije, ilegalne puteve preko planina, boravak pod vedrim nebom u beogradskim parkovima, da bi ih sačekala žica na pragu Evrope...

Solidarnost bez granica

Ovu solidarnu posetu izbeglicama sa Bliskog istoka, na srpsko-mađarskom graničnom prelazu Kelebija činile su aktivistkinje i aktivisti Žena u crnom Staša Zajović, Violeta Đikanović i Mirko Medenica, Ljiljana Živković – Ženska mreža Hrvatske i Yana Zakorko, volonterka Žena u crnom iz Ukrajine.

Zabeležili: Violeta i Mirko nakon razgovora sa ostalima
Fotografije: Yana Zakorko

solidarnost je naša snaga